

Α
Π
Ο
Κ
Α
22, Λ
Υ
Ψ
Ι
Σ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

«Εμοὶ μὴ γένοιτο
καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν
τῷ σταυρῷ τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, δι' οὗ ἐ-
μοὶ κόσμος ἐσταυ-
ρώται καὶ γὰρ τὸ κό-
σμος» (Γαλ. 6.14).

Ταχυδρ. Διεύθυνσι: Τ.Θ. 3415, (Κ.Τ.Α.) 102 10 ΑΘΗΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

**ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ
ΠΡ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΚΑΝΤΙΩΤΗ
1907-2010**

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΠΡ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ ΚΥΡΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΝ ΚΑΝΤΙΩΤΗΝ

(παραθέτουμε ένα απόσπασμα)

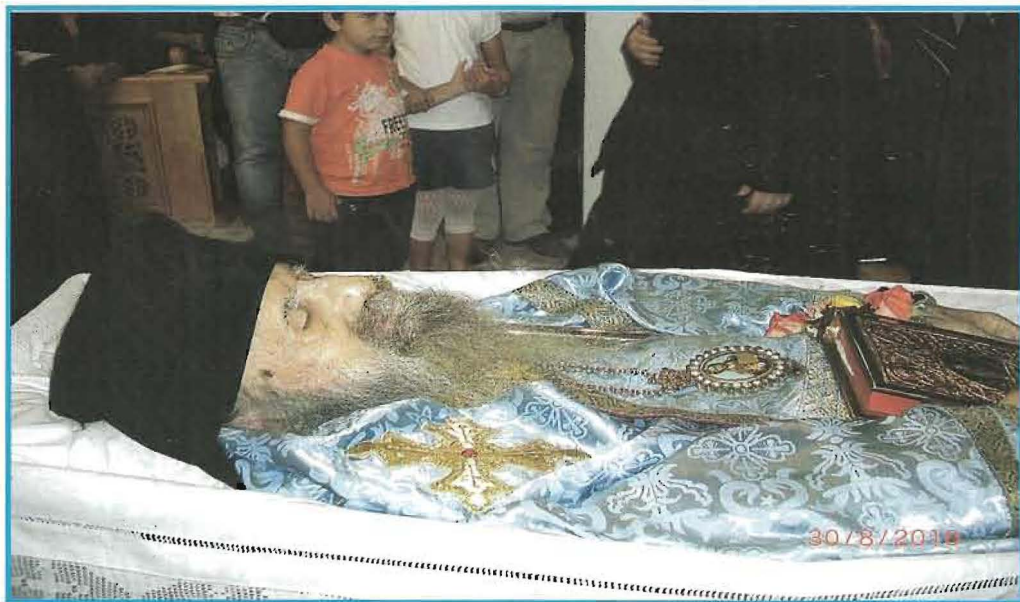
του π. Ἱερωνύμου Νικολοπούλου, θ' γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

«Ἠγούμενος μέγας πέπτωκεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ» (Β' Βασιλ. γ' 38).

«Ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη ὡς λέων, τίς ἐγερεῖ αὐτόν;» (Γεν. μθ' 9).

Ὅντως Ἠγούμενος μέγας πέπτωκεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ! Ἠγούμενος καὶ ὄχι ἡγεμών. Ἠγούμενος καὶ ὄχι ἄρχων. Ἠγούμενος, ἀλλὰ ποτὲ ἐξουσιαστής, καθὼς ὁ ἅπας χρόνος τῆς ζωῆς αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν ἀσταμάτητον πάλην

πρὸς ὅ,τι νομιζόμενον ὡς κυρίαρχον, κραταῖον, κρατοῦν, ἐνεργοῦν τὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ κόσμου τούτου καὶ συνάμα μεθ' ὑψηλοῦ φρονήματος παραθεωροῦν τὰ εὐαγγελικὰ προστάγματα καὶ τὰς χριστοπαραδότους ἠθικὰς ἐπιταγὰς. Ἠγούμενος, δηλονότι Πνευματικὸς Ἠγέτης, ἐμφορούμενος ὑπὸ τῆς ἔναντι τοῦ Χριστοῦ εὐθύνης διὰ τὴν διαποίμανσιν τῶν λογικῶν

Τὸ σκηνῶμα τοῦ μακαριστοῦ πρ. Φλωρίνης Αὐγουστίνου Καντιώτου στὸν ἱερὸ ναὸ Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης.

Αὐτοῦ προβάτων, ἀφιστάμενος πάσης ἰδιοτελείας ἢ καιροσκοπισμοῦ, ἐνεργῶν ὡς λόγον ἀποδώσων καὶ ἤδη πλέον τὴν καλὴν ἀπολογία ἀπαρτίζων ἐνώπιον τοῦ Φοβεροῦ Βήματος τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ!

Πῶς ἄραγε δύναται τις νὰ ἐκφέρῃ τὸν προσήκοντα εἰς τὴν περίστασιν λόγον; Καὶ πῶς ἄραγε ἐπιχειρεῖ τις νὰ προσεγγίσῃ τὸ ὄντως πρόσωπον καὶ ποτὲ προσωπεῖον μιᾶς ἐκ τῶν δυναμικωτέρων ἐπισκοπικῶν μορφῶν τοῦ παριππεύσαντος αἰῶνος; Ἄλλὰ καὶ πῶς ἀποπειρᾶται τις νὰ περιθριγκώσῃ μέσα εἰς τὰ δέκα λεπτὰ μιᾶς ἐκ προοιμίου ἐλλιποῦς προσλαλιάς τὸ θυσιαστικὸν καὶ ἀγωνιστικόν, τὸ κοπιῶδες καὶ ἐργῶδες, τὸ ἔμπονον καὶ ἔντονον, ἀλλὰ καὶ πολύκαρπον καὶ καλλίκαρπον τῆς ὀλοκληρωθείσης ἤδη ἐπιγείου πορείας τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου; Δύνανται μήπως τὰ

ἐκ τοῦ βιογραφικοῦ του χρονικὰ ὀρόσημα νὰ μᾶς ὑποβοηθήσουν εἰς τὴν σκιαγράφησιν τοῦ μεγέθους τῆς μορφῆς του; Ἐκ προοιμίου ὄχι, δεδομένου ὅτι ἡ ἐκδήλωσις μιᾶς ἐνεργείας ἢ ἡ πραγμάτωσις ἑνὸς γεγονότος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὴν ἐξωτερικεὺς μιᾶς προηγηθείσης ἐσωτερικῆς, ἀδιακριβώτου ἐν πολλοῖς, διεργασίας, συναρτωμένης πρὸς τὴν πνευματικὴν προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν, τὰς ἀποφάσεις ζωῆς καὶ κυρίως τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἐπιχειρουμένη χρονολογικὴ ἀναφορὰ τῶν κυριωτέρων σημείων τῆς ζωῆς τοῦ κεκοιμημένου Ἐπισκόπου μόνον ὡς εὐλαβικὴ ὑπόμνησις κάποιων σταθμῶν δύναται νὰ λογισθῇ, ἐπαφιευμένη τῆς συστηματικῆς ἐξετάσεως καὶ τῆς ἀναλυτικῆς ἐρεῦνης εἰς χεῖρας τῶν ἐιδικῶν.

Οἱ γονεῖς τοῦ π. Αὐγουστίνου Νικόλαος καὶ Σοφία

Ὁ κατὰ κόσμον Ἄνδρέας Καντιώτης τοῦ Νικολάου καὶ τῆς Σοφίας ἐγεννήθη τὸ 1907 εἰς Λεύκας Πάρου, ὅπου καὶ ἔλαβε τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν. Τὰ ἐγκύκλια γράμματα διήκουσεν εἰς τὸ Γυμνάσιον Σύρου ὡς ὑπότροφος, ἀπὸ ὅπου ἀριστοῦχος ἀπεφοίτησε τὸ 1925. Ἡ βαθεῖα πίστις του, τὴν ὁποίαν παιδιόθεν καλλιεργεῖ ἡ Κυκλαδίτισσα μητέρα του, τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπὸ ὅπου ἀποφοιτᾷ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1929, λαβὼν τὸ πτυχίον του μετὰ βαθμοῦ «Ἀριστα». Κατόπιν καὶ ἔως τοῦ 1934 διαμένει εἰς τὴν Ἴον τῶν Κυκλάδων, ὅπου ἡ διδασκάλισσα μητέρα του διδάσκει, ἐνῶ ὁ ἴδιος

μελετᾷ καὶ προσεύχεται προετοιμαζόμενος διὰ τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐβάδισεν εἰς τὰ ἐπόμενα ἔτη. Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κυροῦ Ἱεροθέου μεταβαίνει τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1934 εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου ἄχρι τῆς χειροτονίας του ὑπηρετεῖ ὡς Γραμματεὺς τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ περιοδεύων λαϊκὸς Ἱεροκέρυξ. Τὸ 1935 κείρεται Μοναχός, λαβὼν τὸ ὄνομα, διὰ τοῦ ὁποίου κατεχωρήθη εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Δέλτους, εἰς τὰς Δέλτους τοῦ οὐρανοῦ: Αὐγουστίνος. Τὸ αὐτὸ ἔτος διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱεροθέου χειροτονεῖται Διάκονος καὶ μετ' ὀλίγον

Ὁ π. Αὐγουστίνος μαθητῆς (δεξιὰ)

Ὁ π. Αὐγουστίνος ὡς λαϊκὸς θεολόγος Ἄνδρέας Καντιώτης (δεξιὰ)

διορίζεται Πρωτοσύγκελλος τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως. Παρὰ τὸν ὄγκον τῆς ἐργασίας, πνευματικῆς, ὀργανωτικῆς καὶ διοικητικῆς, παρὰ τὴν τεραστίαν εὐθύνην, παρὰ τὴν ἀκριβῆ ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ὁ Διάκονος Αὐγουστῖνος Καντιώτης τὸ 1940 θέλγεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ μετώπου, καὶ διὰ τηλεγραφήματος δηλοῖ ὅτι τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Πατρίδος, ἐφ' ὅσον κριθῆ κατάλληλος νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν μαχόμενον στρατόν. Ἀντιδρῶν ὁ Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κυρὸς Ἱεροθέος, δι' ἰδιοχείρου σημειώματος πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, δηλοῖ, ὅτι λόγῳ ἐπιστρατεύσεως

τῶν λαϊκῶν ὑπαλλήλων μόνος ἐναπομείνας εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως τοῦ ἤτο ὁ Πρωτοσύγκελλος Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὅστις ὡς Διάκονος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ Μυστήρια καὶ ἐπομένως θὰ ἤτο περιττὸς εἰς τὸ στράτευμα.

Τὸν Αὐγουστον τοῦ 1941 μετατίθεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἰωαννίνων καὶ συνδέεται μετὰ τοῦ ἐκεῖ Μητροπολίτου Σπυρίδωνος, τοῦ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὅστις ἀργότερον ὡς Ἀρχιεπίσκοπος θὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ὡς Ἱεροκήρυκος τοποθέτησιν τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου. Ἀποκαλύπτων δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὸ ἄφοβον ἢ

Ὁ Ἱεροδιάκονος Αὐγουστῖνος διακρίνεται δεξιὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἱεροθέου (καθιστός). Στὴ μεσαία σειρά ὄρθιος, πρῶτος ἀπὸ ἀριστερά, διακρίνεται καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ Ἱερεὺς Εὐστράτιος Παπαχρήστος.

καὶ παράτολμον τοῦ χαρακτήρος του, ἐν ἐπισήμῳ ἡμέρᾳ, χοροστατοῦντος τοῦ Ἰωαννίνων Σπυρίδωνος καὶ παρούσης ἰταλικῆς στρατιωτικῆς ἀντιπροσωπείας τῶν ἀρχῶν κατοχῆς, ἐκφωνεῖ πύρινον ὑπὲρ τῆς σκλαβωμένης Πατρίδος λόγον. Οἱ Ἴταλοι ἐκδίδουν πάραυτα ἔνταλμα συλλήψεώς του, ὃ δὲ Ἰωαννίνων Σπυρίδων, προκειμένου νὰ τὸν προστατεύσῃ, ἐνεργεῖ τὰ δέοντα παρὰ τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ ὁ πατὴρ Αὐγουστῖνος ἀποσπᾶται ὡς Ἱεροκήρυξ παρὰ τῆ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἑδέσσης καὶ Πέλλης. Μόλις ἀφικνεῖται εἰς τὰ Γιαννιτσὰ πληροφορεῖται, ὅτι οἱ Ἴταλοι μὴ εὐρόντες τὸν ἴδιον συνέλαβον τὴν ὑπερήλικα μητέρα του, τὴν ὁποίαν ὁμως ἐν

τῇ ἀπουσίᾳ του ἀνέλαβε νὰ προστατεύσῃ καὶ πάλιν ὁ Ἰωαννίνων Σπυρίδων. Ἐκεῖ εἰς τὰ Γιαννιτσὰ τὸ 1942 ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Ἑδέσσης καὶ Πέλλης κυρὸς Παντελεήμων τὸν χειροτονεῖ εἰς Πρεσβύτερον καὶ τὸν χειροθετεῖ Ἀρχιμανδρίτην.

Ὡς Ἀρχιμανδρίτης πλέον ὁ π. Αὐγουστῖνος περιοδεύει τὰς Μητροπόλεις τῆς Μακεδονίας ἄλλοτε ἀποσπώμενος, ἄλλοτε μετατιθέμενος εἰς αὐτάς, ἐξ αἰτίας πάντοτε τοῦ ἐλεγκτικοῦ κηρύγματός του. Τοιοῦτοτρόπως ἀποσπᾶται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, ὅπου ὁμως δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ μεταβῇ, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, κατόπιν εἰς

Μεσολόγγιον 1937

Ὁ ἄμβων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Μεσολογγίου, ὃ ὁποῖος ἐδονήθη ἀπὸ τὰ πρῶτα φλογερὰ κηρύγματα τοῦ π. Αὐγουστίνου.

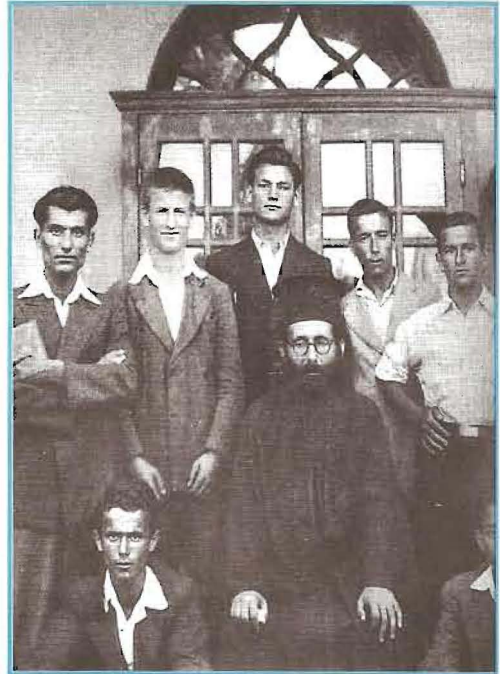
τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Κασσανδρείας, καὶ τέλος εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Σερβίων καὶ Κοζάνης, ὅπου πραγματοποιεῖ ἐν μεγαλειώδεις ἔργον εἰς τὸν τομέα τῆς φιλανθρωπίας μὲ μόνον ἐφόδιον τὸ ψυχγεργτικὸν κήρυγμα καὶ θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα τὴν λειτουργίαν συσσιτίου ἐν μέσῃ κατοχῇ, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἀπώγειον τῆς προσπαθείας προσέφευγεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Κοζάνης ὀκτῶ χιλιάδες (8.000) μερίδες σπιτικοῦ φαγητοῦ ἡμερησίως! Τὸν Μάρτιον τοῦ 1944 προτείνεται ἡ ἀπόσπασίς του διὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Σισανίου καὶ Σιατίστης, ἐνῶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν μετατίθεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γρεβενῶν. Τὴν 1-7-

1947 ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδελφοκτόνου πολέμου κατατάσσεται ὡς στρατιωτικὸς Ἱεροκήρυξ καὶ τοποθετεῖται εἰς τὴν XV Μεραρχίαν Κοζάνης, ὅπου ὑπηρετεῖ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Λοχαγοῦ ἕως τὴν 23-8-1950, ὁπότε καὶ ἀπολύεται. Ἀμέσως τοῦ προτείνεται ἡ κενὴ θέσις Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρυστίας καὶ Σκύρου, τὴν ὁποῖαν ἀποδέχεται ἀπὸ 29-8-1950.

Ἐν χαρακτηριστικὸν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὸν ὑπεράνω διακρίσεων χριστοκεντρικὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τοῦ π. Αὐγουστίνου ἐσημειώθη ἐν Κοζάνῃ. Τὸν καλεῖ ὁ Γερμανὸς φρούραρχος καὶ τὸν ἐπιπλήττει, διότι μεταξὺ τῶν ὑπ' αὐτοῦ σιτιζομένων

20-7-1947. Ἀποχαιρετιστήρια ὁμιλία στὸν πλάτανο τῆς πλατείας Γρεβενῶν

Στὰ Γρεβενὰ μὲ ὁμάδα μαθητῶν Γυμνασίου

είναι καὶ κατὰ τὸν Γερμανὸν «πεντακόσια παιδιὰ κομμουνιστῶν». Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀοιδίου αὐθόρμητος καὶ ἀποστομωτική: «Κύριε Διοικητά, ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸ εἶναι μία βρύση. Ἐκτὸς τοῦ νεράκι τῆς πίνουν καὶ τὸ πρόβατο καὶ ὁ λύκος, καὶ τὸ σπουργίτι καὶ τὸ γεράκι. Δὲν εἶναι δουλειὰ τῆς βρύσης νὰ ἐλέγχει ποιὸς πίνει ἀπὸ τὸ νερό τῆς. Δουλειὰ τῆς βρύσης εἶναι μόνο νὰ βγάξη νερό». Ἐκτοτε συχνάκις γερμανικαὶ περίπολοι ἔσπευδαν νὰ τὸν ἀναζητήσουν μὲ ἐντολὴν καὶ σκοπὸν νὰ τὸν φονεύσουν. Πάντοτε ὅμως, φρουρούμενος ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας καὶ τῶν προσευχῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐφυλάττετο ἀβλαβής. Αὐτὸ εἰς ἀπάντησιν

τῶν ὄσων ἀργότερον ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν ἢ νὰ τὸν χαρακτηρίσουν ἐπιδιώκοντες ἴδια, κοσμικὰ ὀφέλη. Ἐσαύτως, διὰ τὴν ἀνωτέρω δρᾶσιν τοῦ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἀπένειμε τὸ Παράσημον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς εἰδικὴν τελετὴν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις αἴθουσαν τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου.

Τὸ σημαντικώτερον ὅμως γεγονός τῆς ζωῆς του φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ ἐν Ἀθήναις ὡς Ἱεροκήρυκος τοποθέτησίς του. Μερίμνη τοῦ προστάτου του, Ἀρχιεπισκόπου πλέον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Σπυρίδωνος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστῖνος Καντιώτης τὸ 1951 καλεῖται κατ' ἀρχὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ

Μὲ παιδιὰ τοῦ ὀρφανοτροφείου

διορίζεται Ἱεροκέρυξ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἐπὶ πλέον δέ, τοῦ παραχωρεῖται ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ὁμονοίας, ὅπου πραγματοποιεῖ ἐπὶ ἔτη σειρὰν ἐσπερινῶν ὁμιλιῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ὅπου συγκεντρώνει δυσαρίθμητα πλήθη λαοῦ. Εἶναι ἡ περίοδος κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπὸ πολλοὺς ἠγαπήθη καὶ ἀπὸ μερικοὺς ἐμισήθη. Ταυτοχρόνως ἀπεκδύεται καὶ εἰς τὸ ὀργανωτικὸν ἔργον διὰ τῆς Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρός», τῆς ὁποίας ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν ἰδρυτῆς καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη Προϊστάμενος. Διὰ τῶν ἐκδόσεων τῆς ὡς ἂν Ἀδελφότητος ὁ πύρινος λόγος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Καντιώτου ἀποτυπῶνται εἰς πλῆθος βιβλίων, φυλλαδίων, ἀλλὰ καὶ περιοδικῶν, ὡς τὸ ὁμώνυμον ὄργανον τῆς Ἀδελφότητος ἢ «Χριστιανικὴ Σπίθα», ἢ «Σάλπιγξ Ὁρθοδοξίας» κλπ.

Κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ σημαντικὴ ἦτο ἡ ἐμπειρία ἐκ τῆς ἀσθενείας του τὸ 1964. Τότε εἰσαχθεὶς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμὸς» δι' ἐγχείρησιν ὑφίσταται μόλυνσιν καὶ φθάνει ἐν βῆμα πρὸ τοῦ θανάτου. Οἱ θεράποντες ἰατροὶ εἶναι τόσον βέβαιοι διὰ τὸν ἐπερχόμενον θάνατον, ὥστε προσδιορίζουν ἀκόμη καὶ τὴν ὥραν. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ὥραν θαυμαστῶς ἄρχεται ἢ βελτίωσις τῆς ὑγείας τοῦ π. Αὐγουστίνου καὶ μετὰ ἀπὸ ἐξήκοντα ἡμερῶν νοσηλείαν ἐξέρχεται τοῦ νοσοκομείου

προβληματισμένος διὰ τὸ τί ἀποζητεῖ ἀπ' αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ζήσῃ.

Τὸ 1967, κατὰ τὴν ἰδικὴν του ἔκφρασιν, ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν δύσιν, καὶ ὁ πεπαρρησιασμένος Ἱεροκέρυξ ἐκλέγεται καὶ τὴν 25-6-1967 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ὁμονοίας χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος διὰ τὴν Μητρόπολιν Φλωρίνης, ὅπου ἐνθρονίζεται μέσα εἰς κλίμα ἐνθουσιασμοῦ. Θὰ ἦτο μᾶλλον παράδοξον νὰ ἀναμένετε ἀπὸ ἐμέ, ἐρχόμενον ἐξ Ἀθηνῶν, νὰ περιγράψω εἰς Ὑμᾶς, κυρίως τοὺς κατοίκους τῆς Φλωρίνης, τὸ τί ἔπραξεν ἐν Φλωρίνῃ ὁ Μητροπολίτης τῆς Αὐγουστίνου Καντιώτης, τὸ τί ἐνήργησε, τὸ πῶς ἐπολιτεύθη! Ἐπιπλέον τοῦτο θὰ ἦτο καὶ περιττόν, καθὼς ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης ἐξέδιδεν ἀνὰ τετραετίαν ἀπολογισμὸν τῶν πεπραγμένων του, λογοδοτῶν οὕτως ἐνώπιον ἀνθρώπων, ἔτοιμος ὢν εἰς ἀπολογίαὶν παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Ἐπιτρέψατέ μου ὁμως νὰ ἀναφέρω στοιχεῖά τινα ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὰ ὁποῖα ὡς ἄλλαι ψηφίδες συμπληρῶνουν τὴν γνῶσιν μας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ μεταστάντος. Πολλοὶ ἐθεώρουν, καὶ οὐχὶ ἀδίκως, τὸν Αὐγουστίνον Καντιώτην μέτοχον τῆς θύραθεν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας. Ἡ βαθεῖα του μόρφωσις ἀποδεικνύεται ἐξ ἄλλου καὶ ἐκ τῶν τίτλων τῶν ὀγδοήκοντα δύο (82) ἐκδεδομένων βιβλίων του. Καὶ ὁ-

μως, ὁ βαθὺς γνώστης πολλῶν πραγμάτων δὲν ἐδίσταζε νὰ ὑποβάλλῃ ἀναφορὰς εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον προκειμένου νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ τρόπου ἐνεργείας του εἰς πλείστας περιπτώσεις. Εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἐπιτροπῆς Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων σώζονται εἴκοσι ἕξ (26) ἐρωτήματά του, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δώδεκα (12) μόνον τυπικά, τὰ δὲ δεκατέσσερα (14) οὐσιαστικά, κυρίως σχέσιν ἔχοντα μετὰ τῆς διευθετήσεως νομοκανονικῶν προβλημάτων ἐκ τῆς βαπτίσεως ἐνηλίκων...

...Ἡ ὡς Μητροπολίτου πορεία τοῦ ὠλοκληρώθη τὸν Αὐγούστον τοῦ 2000, ὁπότε καὶ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του εἰς τὴν Ἱερὰν Σύ-

ῳδον, ἀναγνωρίζων τὴν ἐκ τοῦ γήρατος ἀδυναμίαν, ἀλλὰ καὶ προκειμένου ἄλλαι χεῖρες, ἔμπλεοι δυνάμεως, νὰ ἀντικαταστήσουν τὰς ἰδικὰς του γερωντικὰς καὶ ἀπισχνασμένας εἰς τὴν πηδαλιουχίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης. Ἐκτοτε ὁ πρὸ μικροῦ μεταστὰς ἐζησεν ἐν τῇ μοναστικῇ ἡσυχίᾳ τὴν νῆψιν καὶ τὴν προσευχὴν, εἰς ἐν ἐκ τῶν δημιουργημάτων του, τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Αὐγουστίνου, Ἐπισκόπου Ἰππῶνος, προετοιμαζόμενος διὰ τὴν φοβερὰν ταύτην ὥραν τοῦ θανάτου.

Ἔχομεν τὴν αἴσθησιν, ὅτι ἐκουράσαμεν, χωρὶς νὰ κατορθώσωμεν ἔστω νὰ πλησιάσωμεν τὸ μέγεθος τοῦ προσώπου καὶ τῆς προσφορᾶς

Μὲ τοὺς συνεργάτες του πρῶτος ἀπὸ ἀριστερὰ διακρίνεται ὁ κ. Νικόλαος Σωτηρόπουλος

του άοιδίμου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπών και Έορδαίας κυρου Αύγουστίνου Καντιώτου. Καί τοῦτο διότι, ἐάν τὰ χρονολογικά όρόσημα τοῦ βίου του όριοθετοῦν μίαν πορείαν, ἐάν οἱ άριθμοὶ (τῶν μερίδων τοῦ συσσιτίου, τῶν μαθητῶν τῶν κατηχητικῶν σχολείων, τῶν άκροατῶν τῶν κηρυγμάτων του, τῶν περιοδειῶν του, τῶν έξομολογουμένων εἰς αὐτὸν κ.λπ.) άποτελοῦν μίαν ἔνδειξιν τοῦ κόπου καὶ τῆς εὐλογίας, εἰπέτε μου, παρακαλῶ, πῶς δύναται νά καταγραφῆ ἡ συντριβῆ τῆς μετανοούσης καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς ὅσων ἔκαμπτον τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ ἐπιτραχήλιον τοῦ Πνευματικοῦ Αὐγουστίνου Καντιώτου, ἢ πάλιν εἰς ποίαν στατιστικὴν δύναται νά καταχωρηθῆ ἡ ψυχεγερτικὴ διεργασία εἰς τοὺς άκροατὰς τῶν κηρυγμάτων τοῦ Ἱεροκήρυκος Αὐγουστίνου Καντιώτου, καὶ τέλος ποῖος ἔχει τὴν ικανότητα νά σημειώσῃ τοὺς άλαλήτους στεναγμοὺς τῆς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ποιμνίου του άγωνίας τοῦ Μητροπολίτου Αὐγουστίνου Καντιώτου; Διὰ τοῦτο καὶ εἶναι δύσκολον νά κρίνωμεν τὸν οἰονδήποτε, μάλιστα δὲ τὸν Κληρικόν, καὶ δὴ τὸν Ἐπίσκοπον. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφιέμεθα εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Ἄγωνοθέτου Χριστοῦ, χαίροντες διότι τελικῶς θὰ μᾶς κρίνῃ ὁ Παντογνώστης Θεὸς καὶ ὄχι οἱ ἄνθρωποι.

«Τὸ περιεργότερον θαῦμα τῆς ζωῆς μου: Ἐπίσκοπος!»

Ὁ Ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος κατὰ τὴν χειροτονίαν του

**«Ἡγούμενος μέγας πέπτωκεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ (Β΄ Βασιλ. γ΄ 38)»
«Ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη ὡς λέων, τίς ἐγερεῖ αὐτόν;»**

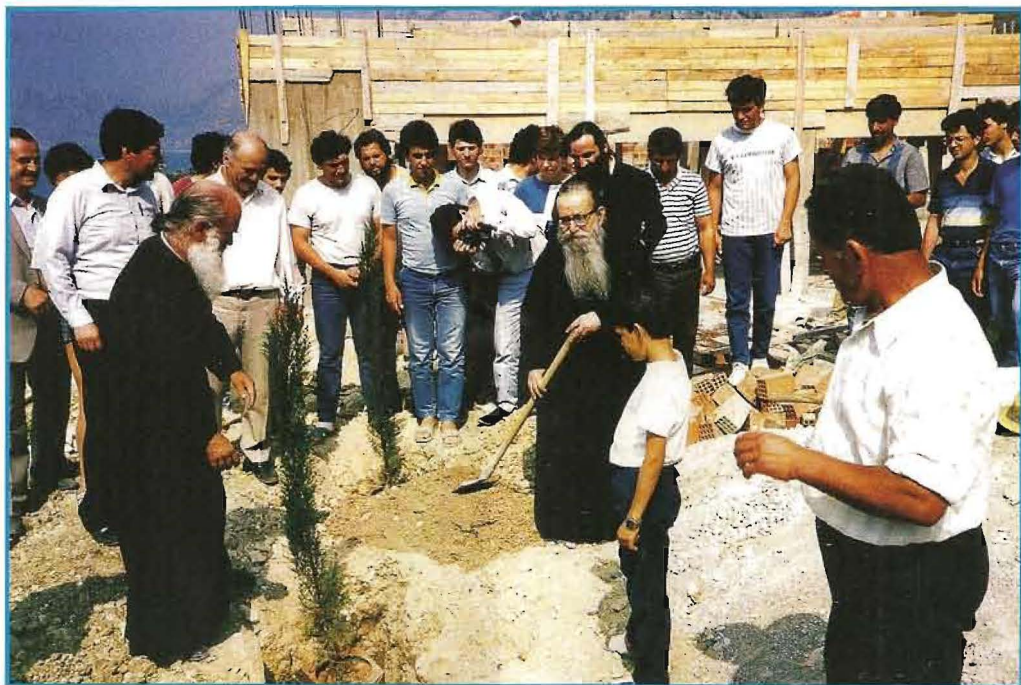
Τὸν ἔχει ἤδη ἐγείρει ὁ Ἄγωνοθέτης Χριστός, ὁ Παντεπόπτης καὶ Παντογνώστης Θεός, ἐν τῇ Ἐπουρανίῳ Αὐτοῦ Βασιλείᾳ, ἀπὸ ὅπου πλέον πρεσβευτικῶς ἐπιστηρίζων ὁ π. Αὐγουστίνος, ἀναμένει νὰ ἴδῃ τὴν ἐκβασιν τοῦ Πνευματικοῦ Ἄγωνος ὅλων ἡμῶν τῶν εἰσέτι ἀντιμαχομένων πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας καὶ τὰς μεθοδεῖας τῆς πλάνης τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὅλων ἡμῶν τῶν ἐχόντων τὴν βεβαίαν ἐλπίδα, ὅτι τὸν νῦν κεκοιμημένον Ἡγούμενον θὰ τὸν ἴδωμεν ἐγγεγερμένον ἐν δόξῃ

ἀφθάρτῳ καὶ πάλιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῆς φοβερᾶς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας.

Αὐγουστίνου τοῦ αἰοδίου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας ἔστω ἡ μνήμη ἀγήρωσ!

Παιδιά φροντίζουν τὸν τάφον τοῦ Γέροντος

Στὴν Κατασκήνωσι Κούτουρλα-Εὐβοίας φυτεύοντας δέντρο

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΘΙΜΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΥ

Σεβασμιώτατε ἅγιε Ἐδέσσης. Ἐξοχώτατοι καὶ εὐλαβέστατοι ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές τῆς σημερινῆς αὐτῆς ἱεράς συνάξεως, μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύομεν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπὶ γῆς κατοικίαν τὸν ἀοίδιμον μητροπολίτην τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς, τῆς Φλωρίνης, ὁ ὁποῖος, καθὼς φεύγει, ὅπως εἶπαν καὶ οἱ προηγούμενοι ὁμιληταί, ἐκ τῆς παρουσίας ζωῆς, ἀφήνει πίσω του μίαν μεγάλην δύναμιν πνευματικὴν διὰ τὴν παρουσίαν καὶ τὴν δυνατότητα τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν μὲ τέτοιο ἦθος, μὲ τέτοια δύναμι, μὲ τέτοια ἀνιδιοτέλεια, μὲ τόσον θάρρος, μὲ τόσῃν ὑπομονήν, μὲ τόσῃν καρτερίαν, καὶ τόσῃν ἀντίστασιν εἰς τὸ κακὸν ἐνεργοῦν, ὁπότε φέρουν ἀποτέλεσμα ἐγκρινόμενο μέσα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ποιματινομένου λαοῦ μας. Ἐγὼ δὲν ἔχω προετοιμάσει τίποτε εἰδικῶς καὶ δὲν θὰ σᾶς κουράσω καθόλου, ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ μόνο, συμπληρώνοντας, ἢ μᾶλλον ὄχι συμπληρώνοντας, ἀλλὰ παραλλήλως λέγοντας μὲ ὅσα ἐλέχθησαν δύο περιστατικά.

Τὸ πρῶτον εἶνε ὅτι, ὅταν ἦσαν οἱ Γερμανοὶ εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ πρωτοσύγκελλος εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἦτο ὁ μετὰ ταῦτα Μητροπολίτης Ναυπακτίας Χριστοφόρος, ἐπῆγε στρατιωτικὸς διοικητὴς καὶ

τοῦ εἶπε: «Ξέρετε στὸ χῶρο ἰδιαίτερα τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὁ κληρικὸς σας Αὐγουστῖνος Καντιώτης ἐνεργεῖ καὶ δρᾷ εἰς βάρος τῶν ἀρχῶν κατοχῆς καὶ ἡ ἀπόφασιν τῶν ἀρχῶν, ποῦ πρόκειται νὰ ἐκδοθῆ, εἶνε νὰ καταδικασθῆ εἰς θάνατον». Ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος, ὅπως ἐλέγετο τότε, Χριστοφόρος, καθ' ἃ γράφει ὁ ἴδιος, ἐξήγησε, ἀφοῦ ἐχρησιμοποίησε καὶ σὲ δευτέρῃ συνάντησι διερμηνέα, ποιὸς εἶνε ὁ ἄνδρας αὐτὸς καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε κίνδυνος γιὰ τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ εἶνε ἀπλῶς παρηγορία καὶ ἐλπίδα γιὰ τὸν λαόν, ποῦ ἔχει δεχθῆ τὴν κατάστασι τῆς ἡττας τοῦ ἀπὸ τὴν χώρα σας. Τότε λέγει ἐκεῖνος: «Θὰ τοῦ δώσουμε ἓνα περιθώριον, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν ἐνημερώσετε, ὅτι, ἐὰν ἐπαναλάβῃ τὴν ἴδια δρᾷσι, θὰ ἐκτελεσθῆ». Ὁ πρωτοσύγκελλος, ἐν γνώσει καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐνημερώνει τὸν τότε νεαρὸν ἱεροκήρυκα καὶ τοῦ λέει τί πρόκειται νὰ συμβῆ. Καὶ ὁ πατήρ Αὐγουστῖνος τοῦ ἀπαντᾷ (εἶνε δημοσιευμένο τὸ γράμμα) καὶ τοῦ λέει μὲ δυὸ ἀπλᾶ λόγια: «Ἐγὼ τὴ ζωὴ μου τὴν ἔχω γιὰ τὸ Χριστό, γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γιὰ τὸ λαὸν μας. Ἐὰν γιὰ τὰ ὅσα θὰ προσπαθῆσω νὰ κάνω, καὶ προσπαθῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ παρηγορήσω τὸ λαὸν μας ὑποστῶ μιὰ τέτοια καταδίκη, θὰ τὴν δεχθῶ εὐχαρίστως, θὰ πάω

συντομώτερα εἰς τὸν Θεόν, καὶ νομίζω, ὅτι ἔτσι θὰ ὑπηρετήσω καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν λαόν μας, γιὰ νὰ πάρῃ δύναμι καὶ ἀντοχὴ καὶ καρτερία στὶς ὥρες τῆς κατοχῆς»! Εἶνε ἀπὸ Θεοῦ τὸ γεγονός, ὅτι τὰ πράγματα ἔγιναν κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ αὐτὴ ἡ ἐντολή.

Τὸ δεύτερον, ποῦ εἶπε ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης, εἶνε τοῦτο: Κατὰ τὴν περίοδο '47 μὲ '50 κατὰ τὸν λεγόμενον ἐμφύλιον πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ὡς παιδιὰ τότε ζήσαμε παρὰ πολὺ φρικτὰ, ἢ προσφορά του εἰς τὸν στρατὸ ἦταν μία προσφορά, τὴν ὁποῖαν δὲν μπόρεσε νὰ ἐπαναλάβῃ κανεὶς πλέον στρατιωτικὸς ἱερεὺς, κανεὶς. Καὶ ἦταν αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ εὖγε τῆς ἡγεσίας τῶν ἐνόπλων δυνάμε-

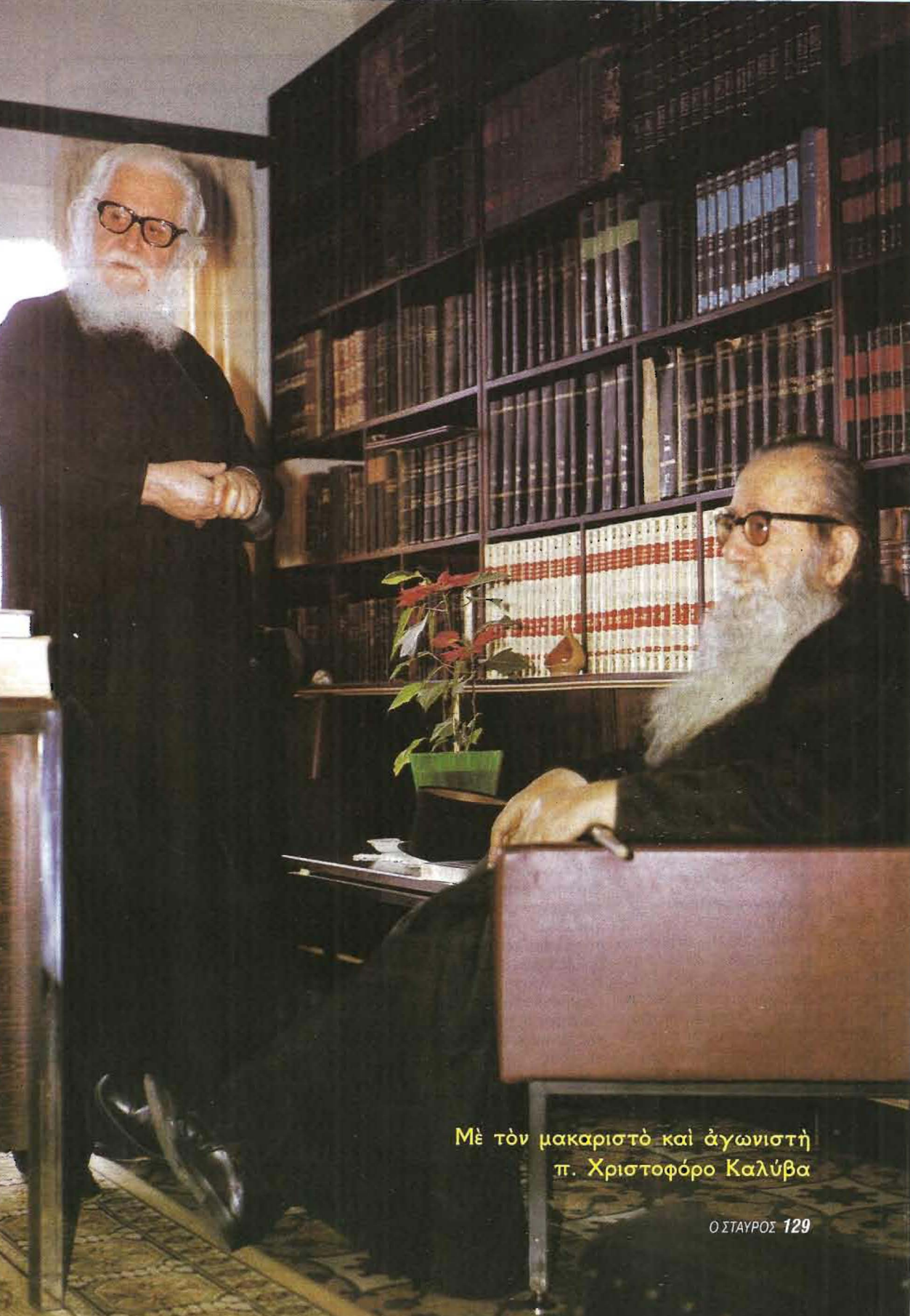
ων συνεχῆ, ἀπὸ τὴν κορυφὴ μέχρι τῶν ἀμέσων προϊσταμένων του, γιὰ ὅλα ὅσα προσέφερε, — ποῦ; Σὲ ὅλον τὸν χῶρο, ἰδιαίτερα τῆς Μακεδονίας. Διότι ὅλο τὸ μεγάλο αὐτὸ κακὸ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ποῦ ἐγίνετο τότε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπεξετάθη καὶ ἔφθασε καὶ μέχρι τὴν Πελοπόννησο, εἰς τὸν Βορειοελλαδικὸ χῶρο δὴ καὶ εἰς τὴν Μακεδονία ἐγίνετο μὲ σκοπὸ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν ἐξοδο τοῦ ὑπὸ κατασκευὴν κράτους εἰς τὸν Αἰγαῖον, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος τὸ Αἰγαιακὸν κράτος. Αὐτὴν τὴν προσφορά ὁ π. Αὐγουστῖνος τὴν ἐκράτησε σ' ὅλη του τὴν ζωὴ. Ὑπηρετήσε ὅλα του τὰ χρόνια σχεδὸν εἰς τὴν Μακεδονία. Προσέφερε τὰ πάντα. Ἐὰν θέ-

Μὲ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο Κοτσῶνη

Στήν Κατασκήνωσι Πρώτης.
Ἐποπτική διδασκαλία γιά μικρούς καί μεγάλους

Με τὸν μακαριστὸ καὶ ἀγωνιστὴ
π. Χριστοφόρο Καλύβα

λετε να δῆτε τὴν ἀγάπη του διασπαρτη σὲ κείμενα, ἔχει ἐκδώσει ἓνα βιβλίο του τὸ 1988 μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ἡ Μακεδονία μας». Ἦταν κάτι ποὺ τὸν συγκλόνιζε, τὸν συγκινοῦσε, τοῦ δημιουργοῦσε αἰσθήματα εὐθύνης. Ἐκεῖνοι οἱ ἄμεσοι συνεργάται του, ἰδίως τὰ χρόνια τῆς διακονίας του ἐδῶ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φλωρίνης, ποὺ ὑπῆρξαν ξέρουν τί ἀκριβῶς αἰσθανόταν, τί σκεπτόταν, τί ἐγνώριζε, τί προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ. Γι' αὐτὸ νομίζω, ὅτι σήμερα, στὴν ὥρα αὐτὴ ἐδῶ τῆς ἐκδημίας καὶ τῆς προσευχῆς, τοῦλάχιστον ἔτσι ἀπλᾶ πρέπει νὰ τοῦ ἀναγνωρίσωμε αὐτὴ τὴν προσφορά, γιατί ἡ προσφορά παντὸς Ἑλλήνος πολίτου, ὅποιο ὑπόυργη-

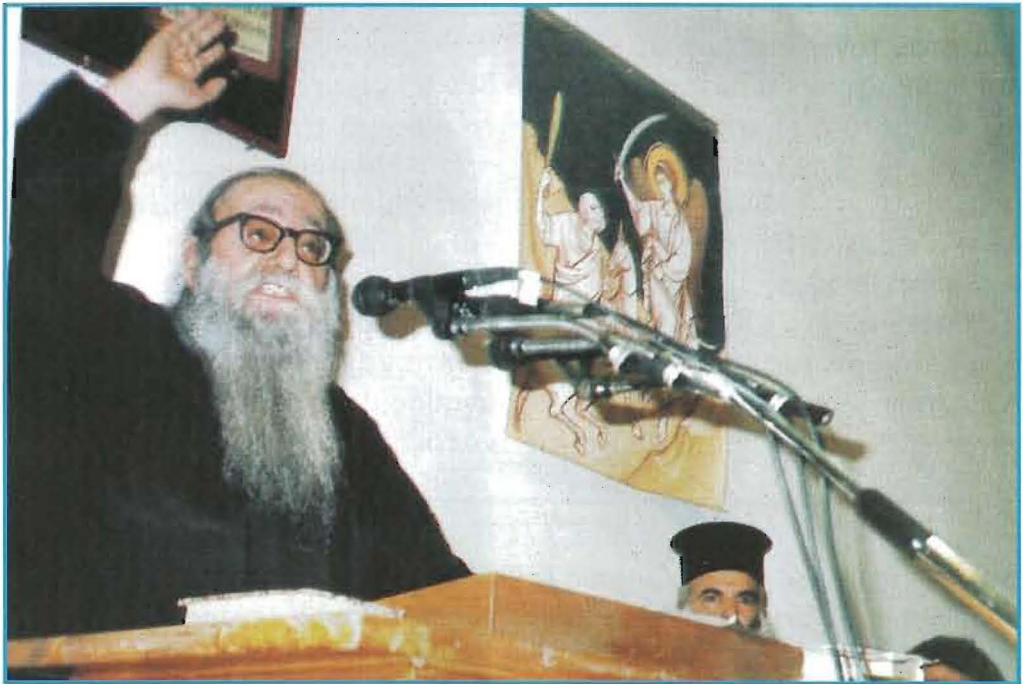
μα καὶ ὅποια ἀποστολὴ καὶ ἐὰν ἐκτελῆ, ἡ προσφορὰ στὴν Πατρίδα εἶνε αὐτό, ποὺ εἶπε ὁ ἀρχαῖος ποιητής: «*Εἶς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης*». Τοῦτο δὲν τὸ ἀκύρωσε ποτέ κανεὶς μέσα εἰς τὴν ἱστορία. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἱστορία θὰ καταγράψῃ αὐτὴ του τὴν προσφορά, τὴ θυσία του στοῦ χωρὸ τῆς Μακεδονίας, τὸ φρόνημά του, τὰ ὅσα ἐκεῖνος ἔχει καταγράψῃ καὶ ἔχει μεταφέρει στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰν αὐτὴ, ποὺ ἂν σὰς ἔλεγα, τὸ εἶπα χθὲς δημοσίᾳ, καὶ διαβάσαμε τίς 60 σελίδες τῶν ἀντιτιθεμένων ἢ τῶν ἐπιχειρούντων τὴν ἄλωσι τῆς Μακεδονίας, τώρα, ἔστω θεωρητικά, 60 σελίδες στοῦ διαδικτίου, νομί-

Ἁγιασμός στο τυπογραφεῖο τῆς Αδελφότητος «Ὁ Σταυρός»

ζω, ὅτι τὴν ἴδια στιγμή θὰ ἦσασταν εἰς θέσιν νὰ πᾶτε καὶ ἐμπόλεμοι γιὰ νὰ ὑπερασπιστῆτε, νὰ πᾶμε ὅλοι γιὰ τὴν Μακεδονία μας καὶ γιὰ ὅλη τὴν Πατρίδα μας. Διότι, ὅπως ἔχουμε πεῖ, καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ του τώρα, εἶμαι βέβαιος, ὅτι Μακεδονία ἴσον Ἑλλάδα, Ἑλλάδα ἴσον Μακεδονία. Ἅγιε Γέροντα, νὰ ἀναπαύεται ἡ ψυχὴ σου, νὰ παρακαλῆς τὸν Θεὸν ἐκεῖ πού θὰ βρεθῆς γιὰ ὅλους ἐμᾶς, νὰ μᾶς καταξιώνῃ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μπορούμε νὰ ἀνταποκρινώμεθα στὶς μεγάλες μας εὐθύνες ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέναντι τοῦ λαοῦ μας. Σὲ παρακαλοῦμε, ἅγιε Γέροντα, νὰ προσεύχεσαι γιὰ τὴν εἰρήνην σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἰδιαίτερα στὴν περιοχὴ μας, γιὰ τὴν ἀσφά-

λεια τῆς Πατρίδος μας, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας μέρος εἶναι ἡ Μακεδονία, πού εἶναι ἐδῶ καὶ 3000 χρόνια ἑλληνικὸς τόπος ἱερός, γεμάτος ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ τὶς θυσίες τῶν ἡρώων Ἑλλήνων. Μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα ἔκανες γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, γιὰ τὴν Πατρίδα μας, καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τὴ Μακεδονία. Καὶ νομίζω, ὅτι τὸ εἶπε ἤδη ὁ λαὸς μέσα του τὸ «εὐχαριστοῦμε». Καὶ ἄς ἀναφωνήσωμε ἓνα δυνατὸ: Καλὸ ταξίδι, καί, Ζήτω ἡ Μακεδονία! Ζήτω ἡ Ἑλλάδα μας! Ζήτω ἡ Πατρίδα μας!

Στὴν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρός», Ζωοδόχου Πηγῆς 44, Ἀθήνα, ἐν ᾧρᾳ μάχης...

Ὁ Σπάρτης Εὐστάθιος γιὰ τὸν π. Αὐγουστῖνο

Τί μὲ ἔκανε νὰ φτάσω μέχρις ἐδῶ; Ἡ εὐγνωμοσύνη μου. Καὶ τὸ λέω αὐτὸ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὑπάρχει ἔλλειμμα εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Γέροντας μᾶς ἐδίδαξε τὴν ἀκλόνητη πίστι. Μᾶς ἐδίδαξε τὸ ἦθος, τὴν ἀγνότητα, τὴν καθαρότητα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Διότι ἦταν ὑπεράνω ὑποψίας ὁ Γέροντας. Καὶ ἀντέγραφε τὴν καθαρὴ ζωὴ τῶν ἀγγέλων, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς σάρκα φοροῦσε καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦσε. Καὶ τότε, ποῦ ἤμεθα φοιτηταί, τὸν κοιτάζαμε κατάματα, καὶ θαυμάζαμε καὶ αὐτὴν τὴν ἀρετὴ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ τῆς ἀγνότητάς του καὶ τῆς καθαρότητάς του ἦταν αὐτὴ, ποὺ ἐβάραινε σὲ πολὺ δύσκολες στιγμὲς, ποὺ πέρασε ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία.

Πιστεύω, ὅτι ὁ Γέροντας δὲν ἦταν ἄνθρωπος ΑΚΡΟΤΗΤΩΝ. Αὐτά, ποὺ ἔλεγε, εἶνε λόγος Εὐαγγελικός. Ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ

κηρύξουμε ἄλλο Εὐαγγέλιο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ποῦ μᾶς παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι. Ἐπομένως πρέπει νὰ λέμε τὸ ναὶ ναὶ καὶ τὸ οὐ οὐ. Ἐὰν κάνουμε συμβιβασμοὺς ἢ ἔχουμε τὴν ἐσφαλμένη ἀντίληψη νὰ τὰ βολέψουμε τὰ πράγματα ἢ νὰ συμβιάσουμε τὰ διεστῶτα, ἐγὼ πιστεύω, ὅτι ζημιὰ κάνουμε καὶ στὴν ὑπόθεσι τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἂν ἤξεραν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποιὸ εἶναι τὸ Εὐαγγέλιο καὶ πῶς πρέπει ἀτόφιο νὰ τὸ δεχθοῦμε, καὶ ἀτόφιο νὰ τὸ πιστέψουμε, καὶ μέχρι λεπτομερειῶν νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε, δὲν θὰ εἶχαμε ὅλα αὐτὰ τὰ παρατράγουδα, τὰ ὁποῖα πιστεύω, ὅτι προῆλθαν ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐπεικεια καὶ ἀπὸ τὴν ὑποχωρητικότητα καὶ ἐνδοτικότητα, τὴν ὁποῖα δείχνουμε.

Ὁ Γέροντας δὲν ἦταν ΣΚΛΗΡΟΣ.

Ἀπεναντίας ἦταν πολὺ-πολὺ ἀγαθὸς στὴν ψυχὴ, πολὺ καλωσυνάτος, γελοῦσε εὐκόλα, ἔκλαιγε

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

*Τὴν Κυριακὴ 17 Ὀκτωβρίου ὥρα 6:30 μ.μ. (Κυριακὴ τοῦ Σπορέως)
θὰ ἀρχίσουν τὰ βραδυνὰ κηρύγματα στὴν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος
(ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 44).*

*Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ μπορείτε νὰ προσέλθετε στὶς ὁμιλίες.
Νὰ εἰδοποιήσετε δὲ νὰ προσέλθουν καὶ ἄλλοι.*

Με παλαιούς συνεργάτες

Με στελέχη τής κατασκηνώσεως

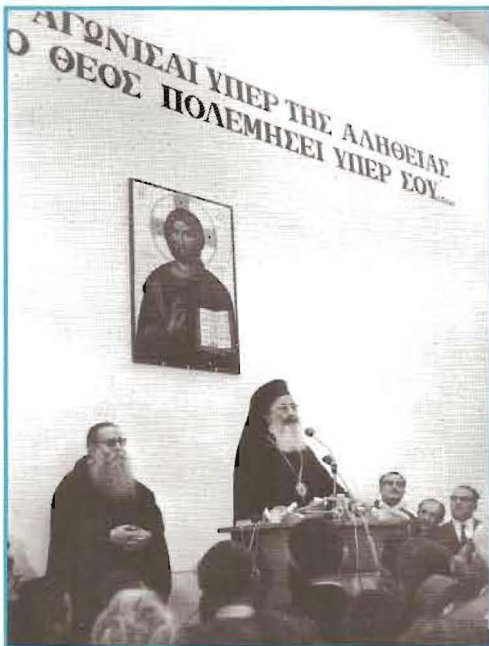
εύκολα, ήταν ένα μεγάλο παιδί.

Έπομένως αὐτοί, πού τὸν ἔλεγαν πολὺ ΣΚΛΗΡΟ καὶ ΑΚΡΑΙΟ, ἦταν αὐτοί, πού δὲν τὸν γνώρισαν. Ἦθὰ ἄκουγαν κάποιους τοποθετημένους ἐχθρικά ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ μᾶς ὁ Γέροντας ἦταν τὸ ΙΝΔΑΛΜΑ. Ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ καλοῦ ποιμένος μὲ ἓνα λόγο. Ὁ π. Αὐγουστῖνος δὲν ζοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του, ζοῦσε γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν πονοῦσε ὅ,τι ζημίωνε τὴν ὑπόθεσι τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ πῆρε αὐτὴ τὴ θέσι καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλιῶς. Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς πῆρε βούρδουλα ἐπανειλημμένως καὶ ἀνέτρεψε καὶ τὰ τραπέζια στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος, διότι θιγόταν

ἡ ἱερότης τοῦ χώρου. Ἔχουμε λοιπὸν τὸ παράδειγμα ἀγιογραφικὰ θεμελιωμένο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε ἐκεῖνος νὰ ζήσει καὶ νὰ ἐνεργήσει διαφορετικά.

Σὰν διδάσκαλος χρησιμοποιοῦσε καὶ τὴν ἐπιείκειά του καὶ τὴν αὐστηρότητά του. Πιστεύω, ὅτι τὸν π. Αὐγουστῖνο ὁ Θεὸς τὸν ἔδωσε ὡς δῶρο καὶ στὴν μητρόπολι αὐτὴ καὶ σὲ ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἄφησε νὰ ζήσει 104 χρόνια. Ὁ Θεὸς ἔδωσε αὐτὴν τὴν ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότητα ὡς δῶρο εἰς τὸν λαό του. Νὰ τὸν παρακαλοῦμε νὰ προσεύχεται γιὰ ὅλους μᾶς ἐκεῖ κοντὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ, πού ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ βρίσκεται.

Μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο Α' στὴν αἴθουσα ὁμιλιῶν τῆς Ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρὸς»

...Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Πόντῳ, Θράκῃ, Βορείῳ Ἠπείρῳ, Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Καππαδοκίᾳ σφαγιασθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν...

Ὁ κ. Ν. Σωτηρόπουλος γιὰ τὸν π. Αὐγουστῖνο

Σὲ ἡλικία 104 ἐτῶν ἀναχώρησε γιὰ τὴν αἰωνιότητα ὁ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, πρώην Μητροπολίτης Φλωρίνης. Πρόσωπο καταπλημμυρισμένο ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἐναφέρουμε μερικὰ μόνο ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα προσόντα του.

Συναρπαστικὸς ἱεροκήρυξ, ὁ συναρπαστικώτερος ὄλων τῶν ἱεροκηρύκων τῶν ἡμερῶν μας. Μιλοῦσε ἀπὸ τὴν καρδιά του, ποὺ περιέκλειε Χριστὸ καὶ Ἑλλάδα, καὶ συγκινοῦσε καὶ συγκλόνιζε τὶς καρδιὲς τῶν ἀκροα-

τῶν του καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του.

Εἶχε ζῆλο γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ζῆλο ποὺ ὑπενθύμιζε τὸν ζῆλο Ἡλιοῦ τοῦ προφήτου. Ζηλῶν ἐζήλωκε Κυρίῳ Παντοκράτορι.

Εἶχε πάρα πολὺ δυνατὴ θέλησι. Κοπιοῦσε καὶ μοχθοῦσε ὑπερανθρώπως, θὰ λέγαμε.

Ἦταν ἀγωνιστὴς πρώτης τάξεως. Ἐλεγκτὴς τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου. Ἄσυμβίβαστος σὲ θέματα ἀρχῶν. Οὔτε μία φορὰ δὲν συμβιβάστηκε μὲ τὸν κόσμον καὶ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς

Μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Κοζ'άνης στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἰωβηλαίου τοῦ π. Αὐγουστίνου

του κόσμου. Ούτε μία ημέρα δὲν ἔζησε μὲ σκοπιμότητα, ἀλλὰ πάντοτε μὲ ἀνώτερο σκοπό.

Ἄτρώμητος ἀπέναντι Ἰταλῶν, Γερμανῶν, ἀνταρτῶν, Ἐπισκόπων, Ἀρχιεπισκόπων, Πατριαρχῶν, Συνόδων, βασιλέων, δικτατόρων, κακοποιῶν στοιχείων. Πολλές φορές ἔπαιξε τὴ ζωὴ του, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο, κορώνα-γράμματα. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἀγνὸς ἀγωνιστής, ὁ Θεὸς πάντοτε τὸν προστάτευε καὶ τοῦ χάρισε μακρότητα ἡμερῶν.

Ὡς Ἐπίσκοπος δημιούργησε ὑποδειγματικὴ Μητρόπολι, καὶ κατέστησε τὴν μικρὴ ἀκριτικὴ πόλι Φλώρινα γνωστὴ πανορθόδοξως. Ἀνεδείχθη ὁ καλύτερος Ἐπίσκοπος τῶν ἡμερῶν μας. Τώρα ποῦ ἀπῆλθε ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ δὲν θὰ

προσκρούσωμε πλέον στὴ μετριοφροσύνη του, λέγοιμε μὲ μία λέξι, ὅτι ὁ Αὐγουστίνος ὑπῆρξε ἅγιος. Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὅταν ἦταν Μητροπολίτης Δημητριάδος, εἶπε στὸν ὑποφαινόμενο: «Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, ὅταν πεθάνωμε, θὰ σθῆσωμε. Ἄλλ' ὁ Γέροντάς σου Αὐγουστίνος θ' ἀνακηρυχθῆ ἅγιος».

Βεβαίως, λέγοιμε ἐμεῖς, καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι εἶνε ἐνάρετοι καὶ ἅγιοι. Ἄλλ' ὁ Ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος ὑπέρκειται ὄλων, εἶνε ὁ μεγαλύτερος Ἐπίσκοπος τῶν ἡμερῶν μας, πρῶτος στὴ συνείδησι τῶν πιστῶν ἀνά τὴν οἰκουμένη, σύγχρονος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀείμνηστος π. Αὐγουστίνος Ἀνδριτσόπουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μυρτιάς Αἰτωλοακαρνανίας λαμβάνει τὴν εὐλογία τοῦ σεπτοῦ Γέροντος π. Αὐγουστίνου

Ἔφυγε μὲ τὸ ἔξπρες ὁ μέγας ἱεράρχης Αὐγουστῖνος Καντιώτης

τοῦ κ. Χρήστου Κ. Λιβανοῦ

Συντόμως ἀναχωρῶ μὲ τὸ «ἐξπρές». Αὐτὴ ἦταν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, μία φράσι, ποὺ συνήθιζε νὰ λέγη πολὺ συχνὰ στὶς ὁμιλίαι τοῦ ὁ μέγας σύγχρονος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Αὐγουστῖνος Καντιώτης. Ποιὸ ἦταν ὁμως αὐτὸ τὸ «ἐξπρές», ποὺ ἀνέμενε συνεχῶς ὁ μακαριστὸς ἱεράρχης; Ἦταν κάποια ὑπερταχεῖα ἀμαξοστοιχία, ποὺ ἐκτελεῖ τακτικὰ δρομολόγια μεταξὺ δύο πόλεων; Ἦταν μήπως κάποιο ὑπερηχητικὸ ἀεροσκάφος, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχει κατασκευάσει ἢ σύγχρονη τεχνολογία, τὰ ὁποῖα μὲ ἐκκωφαντικὸ θόρυβο, ποὺ κάνει τὰ τζάμια τῶν κτιρίων νὰ τρίζουν καὶ τὰ ὄτα τῶν ἀνθρώπων νὰ βουίζουν, ἀπογειώνονται καὶ προσγειώνονται στὰ μεγάλα ἀεροδρόμια καὶ τὰ ὁποῖα διασχίζουν τοὺς αἰθέρες μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα μεταφέροντας τοὺς μεγιστάνες τοῦ κόσμου τούτου στὰ μεγάλα οἰκονομικὰ κέντρα τῆς γῆς; Ἦ μήπως ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ὑπερσύγχρονο διαστημικὸ λεωφορεῖο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μεταφέρουν τοὺς ἀστροναῦτες σὲ λίγες ὥρες ἀπὸ τῆ γῆ στὸ διάστημα, ἀφήνοντας τὴν ἄπιστη καὶ διεστραμμένη γενεὰ μας ἀναπολόγητη ἐν ἡμέρα Κρίσεως, διότι, ἐνῶ ἔφθασε μέχρι τὰ ἄστρα μὲ τὰ διαστημόπλοια, ἐν τούτοις ἀρνεῖται τὸν Δημιουργὸ τῶν ἄστρον καὶ ὅλης

τῆς κτίσεως, τὸν Θεό;

Ἦχι, ἀγαπητοὶ. Τὸ «ἐξπρές», ποὺ ἀνέμενε ἐπὶ τόσες δεκαετίες ὁ π. Αὐγουστῖνος (ὅπως συνήθιζαν νὰ τὸν ὀνομάζουν τὰ χιλιάδες πνευματικά του τέκνα ἀκόμη καὶ ὅταν ἔγινε ἐπίσκοπος) δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὰ ὑλικά μεταφορικά μέσα τῆς ἐποχῆς μας. Τὸ «ἐξπρές» αὐτὸ δὲν ἦταν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἐὰν ἦταν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἐρχόταν νὰ παραλάβῃ τὸν ὑπεραιωνόβιο ἐπίσκοπο μὲ τόση καθυστέρησι, ὁ ὁδηγὸς του θὰ ἀπελύετο καὶ οἱ ὑπεύθυνοι θὰ λογοδοτοῦσαν. Τὰ δρομολόγια, ποὺ ἐκτελεῖ αὐτὸ τὸ «ἐξπρές», δὲν εἶναι ὑπεραστικά, οὔτε ὑπερατλαντικά, οὔτε διαστημικά, ἀλλὰ ὑπερκόσμια καὶ πνευματικά. Τὸ πότε θὰ ἔλθῃ, ποιὸν θὰ παραλάβῃ καὶ ποῦ θὰ τὸν μεταφέρῃ δὲν ρυθμίζει κάποιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Θεός. Ποιὸ λοιπὸν ἦταν τὸ «ἐξπρές»; Ἦταν ὁ θάνατος. Αὐτὸ ἦταν τὸ πνευματικὸ ὄχημα, ποὺ ἀνέμενε ἄφοβα ὁ μέγας ἱεράρχης γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ ἀπὸ τὴν ματαιότητα τῆς ἐπιγείου ζωῆς στὴν αἰωνιότητα καὶ μακαριότητα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

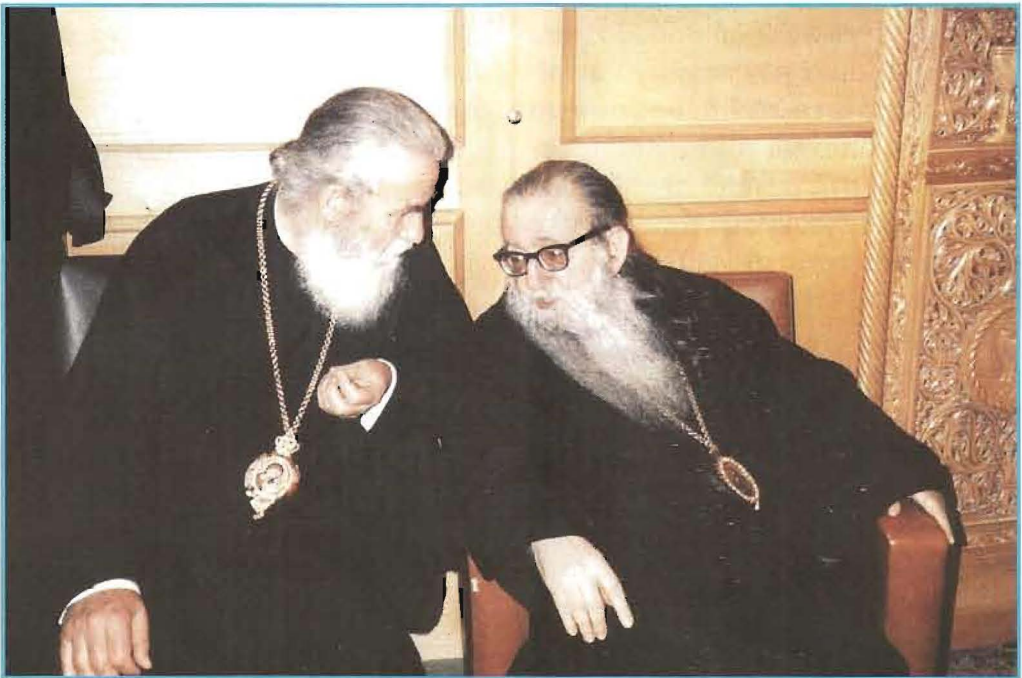
Εἶχε συνεχῶς ὁ ἀγωνιστὴς ἐπίσκοπος στὸ νοῦ τοῦ τὴν μνήμη τοῦ θανάτου. Ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι. Καὶ ὅταν ὁ θάνατος ἦλθε, τὸν βρῆκε πανέτοιμο. Τὸ εἰσιτήριό του πληρωμένο, τὸ δια-

βατήριό του θεωρημένο, οί άποσκευές του έτοιμες. "Αγγελιοι όλόφωτοι και άστραφτεροί πήραν στα χέρια τους τὰ ταξιδιωτικά του έγγραφα και τόν κάλεσαν νὰ τούς άκολουθήση.

"Ω νὰ εΐχαμε τούς πνευματικούς όφθαλμούς του Μ. Άντωνίου και νὰ παρακολουθούσαμε τήν πορεία τής άγίας αύτης ψυχής πρὸς τούς ουρανοίς! Θά βλέπαμε τότε άπαισίους και άκαθάρτους δαίμονες νὰ περικυκλώνουν τήν ψυχή, όπως οί ληστές τīs ταξιδιωτικές άμαξες και τὰ τραΐνα, και νὰ προσπαθοῦν άπεγνωσμένα νὰ τήν άκίνητοποιήσουν, νὰ τήν έλέγξουν, και νὰ τήν άποσπάσουν άπό τὰ χέρια τών άγγέλων. Θά βλέπαμε τήν κατασχύνη τους, τήν άτακτη φυγή τους, τήν έξευτελιστική παραδοχή τής

ήττας και άποτυχίας τους νὰ εύρουν κάτι τὸ μεμπτὸ κατὰ τοῦ μεγάλου αύτου άγωνιστοῦ τής Όρθοδοξίας για νὰ τόν κατηγορήσουν.

Και τι δὲν έκαναν οί δαίμονες δια τών όργάνων τους, για νὰ έξοντώσουν τόν Αύγουστίνο όσο ήταν στή ζωή! Τι μέσα δὲν χρησιμοποίησαν, για νὰ φιμώσουν τὸ χρυσὸ εκείνο στόμα του, για νὰ μὴ κηρύττη και τούς ζημιώνει, όπως οί ίδιοι ώμολόγησαν κατὰ τή διάρκεια έξορκισμών δαιμονιζομένου προσώπου! "Υβρεις, άπειλές, είρωνειές, διωγμούς, διαβολές, συκοφαντίες. Τīs ύψηλές κορυφές τīs δέρνουν μεγάλοι και ίσχυροί άνεμοι, τὰ δὲ ύψηλότερα δέντρα εΐναι αύτά, πὸν τραβοῦν τούς κεραυνούς. "Ετσι και ὁ κορυφαίος τών έπισκόπων τής συγ-

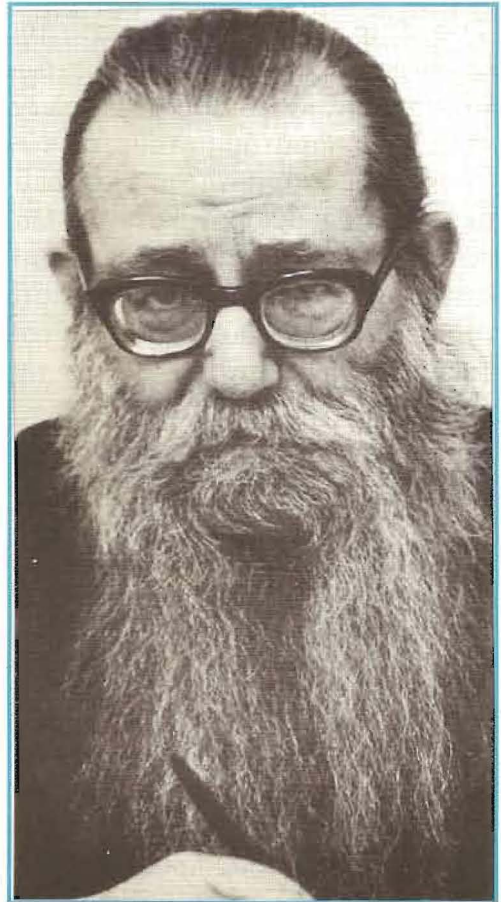

Στὴν έορτὴ τοῦ Ίωβηλαίου με τὸν Κονίτσης Σεβαστιανὸ

χρόνου Ἑλλάδος ἐδάρη ἀπὸ θεελλώ-
δεις ἀνέμους, πὺ ἐξήγειραν ἐναν-
τίον του Ἴταλοι καὶ Γερμανοὶ κατα-
κτητές, κομμουνιστές, δικτάτορες,
μασῶνοι καὶ οἰκουμενιστές, καὶ δέ-
χθηκε στὴν ράχη τῆς ἀδοῦλωτης,
ἀγνῆς καὶ ἀσυμβίβαστης ψυχῆς του
πολλὰ ἀστροπελέκια, πὺ ἐξαπέλυ-
σαν ἐναντίον του φαῦλοι ἀρχιερεῖς,
«πονηροὶ καὶ γόητες» κληρικοὶ, μο-
χθηροὶ καὶ φθονεροὶ δημοσιογράφοι.
Οὐδεὶς κληρικὸς πολεμήθηκε τόσο
πολὺ κατὰ τὸν 20ὸ αἰῶνα, ὅσον ὁ π.
Αὐγουστῖνος Καντιώτης. Οὐδενὸς
κληρικοῦ τὸ ἔργο συκοφαντήθηκε καὶ
διαβλήθηκε τόσο στὴν Ὁρθόδοξη
Ἑλλάδα, ὅσο τὸ ἔργο τοῦ π. Αὐ-
γουστίνου Καντιώτη. Οἱ πιστοὶ συν-
εργάτες καὶ ἀκόλουθοί του, τὰ χιλιά-
δες πνευματικά τέκνα του, κληρικοὶ
καὶ λαϊκοὶ, ὠνομάστηκαν ἀπὸ τοὺς κα-
κοπροαιρέτους ἐχθροὺς του περι-
φρονητικῶς «Καντιωτικοί»! Τίτλος
βεβαίως ὑψίστης τιμῆς γι' αὐτούς,
ὅπως ἦταν κάποτε καὶ ἡ ὀνομασία Ἰω-
αννῖται γιὰ τοὺς πιστοὺς ὀπαδοὺς τοῦ
ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἐνάλαφρη πλέον ἡ ψυχὴ τοῦ ἱε-
ράρχου, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὴν ἐνο-
χλητικὴ παρουσία τῶν πονηρῶν πνευ-
μάτων, θὰ τὴ βλέπαμε νὰ συνεχίζει μὲ
παρρησίαν τὴν ἀνοδικὴ τῆς πορεία
πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Ποιὸς μπορεῖ
νὰ σταματήσει μιὰ βασιλικὴ ἄμαξα,
πὺ μεταφέρει τοὺς θησαυροὺς τοῦ
βασιλέως τῆ συνοδείας ἐκλεκτῆς βασι-
λικῆς φρουρᾶς; Μὲ βασιλικὴ ἄμαξα
θὰ ὠμοίαζε τὸ «ἐξπρὲς» αὐτό. Φωτό-
μορφοὶ καὶ ἀστραπόμορφοὶ ἄγγελοι
Κυρίου τὸ συνοδεύουν. Πολύτιμος

θησαυρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν ἀπο-
σκευῶν του. Πίστι ἀκλόνητη. Ἀγάπη
ἀνυπόκριτη. Ἐπομονὴ θαυμαστὴ.
Ἐγκράτεια αὐστηρὴ. Ἀσκητικὴ ἀπα-
ράμιλλη. Ζῆλος ἱεραποστολῆς θεοφύ-
τευτος. Ἐπέρβαρες οἱ ἀποσκευές
του σφόδρα ἀπὸ ἔργα ἀγαθὰ. Τόμοι
ὀλόκληροι θὰ χρειαστοῦν γιὰ νὰ κα-
ταγράψῃ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς
τοῦ μέλλοντος τὸ πολυσχιδὲς ποι-
μαντικὸ, κηρυκτικὸ, ἱεραποστολικὸ,
ἀντιαιρετικὸ, συγγραφικὸ, φιλανθρω-
πικὸ, κοινωνικὸ καὶ ἔθνικὸ ἔργο τοῦ

Μερικὲς φορὲς ἀπότομος καὶ τραχὺς...

μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός. Ἡ πολυκύμαντη ζωὴ του ἦταν ἕνας ἀνένδοτος καὶ πολυμέτωπος ἀγώνας ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἀσεβείας, τῆς παρανομίας, τοῦ ψεύδους, τῆς αἰρέσεως, τῆς πλάνης· μία συνεχῆς πάλη «**πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου**» (Ἐφ. 6:12).

Καὶ πῶς μποροῦσε ἡ ζωὴ του νὰ εἶναι διαφορετικὴ, ἐφ' ὅσον σύνθημά του εἶχε πάντοτε τὸ «**Ἔως τοῦ θανάτου ἀγωνίσαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ**» (Σοφ. Σειρ. 4:28); Ἀγῶνες κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, κατὰ τῶν αἰσchrῶν καλλιστείων, κατὰ τῶν καρναβάλων, κατὰ τοῦ ἐπαράτου μεταθετοῦ τῶν ἐπισκόπων, κατὰ πονηρῶν ἐκπαιδευτικῶν μεταρρυθμίσεων, κατὰ τῆς Μασωνίας, κατὰ τοῦ πολιτικοῦ γάμου, κατὰ τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου, κατὰ τοῦ Χιλιασμοῦ, τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ λόγος του πύρινος. Τὸ κήρυγμά του προφητικόν. Τὸ ἔργο του ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἐθνικόν. Ἡ ἀκτινοβολία του πανορθόδοξη. Ἐδόξασε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ τὸν ἀντιδοξάσῃ. Ἡ συνείδησι ἄλλωστε τοῦ πληρώματός της, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν της πολλὰ θαυμαστά περιστατικά τοῦ βίου του, ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν ἀγιότητά του πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησίν του.

Ναί, ἀδελφοί, ἕνα τόσο μεγάλο ἄνδρα ὑπέδεχθησαν πρὸ ἡμερῶν οἱ οὐρανοί. Κάποιοι βεβαίως κακοπραῖροι ἀνθρωποὶ, ἐχθροὶ τοῦ μακαρι-

στοῦ ἐπισκόπου καὶ τοῦ ἔργου του, ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἐνοχληθοῦν ἀπὸ τοὺς λόγους μας. Ἐνωχλήθηκαν καὶ ἀπὸ τὴν κοσμοσυρροὴ κατὰ τὸ τριήμερο προσκύνημα τοῦ Σεπτεῦ σκηνώματός του καὶ τὴν ἐξόδιον ἀκολουθίαν, βλέποντας προσκυνητὰς νὰ καταφθάνουν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς, ἀπὸ τὴ Γερμανίαν, τὸν Καναδᾶ, τὴν Αὐστραλίαν. Ἐνωχλήθηκαν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ ἐγκωμιαστικὰ γι' αὐτὸν ἄρθρα στὸ διαδίκτυο. Καὶ πανικοβλήθηκαν. Δαιμονίστηκαν, θὰ λέγαμε. Βούτηξαν τὶς κατευθυνόμενες δημοσιογραφικὲς πέννες τους στὸ δηλητήριο καὶ ἔγραψαν ἐναντίον του πικρόχολα καὶ μισαλλόδοξα ἄρθρα καὶ σχόλια σὲ γνωστὲς γιὰ τὸ ἀντικκλησιαστικὸν μένος Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες. Κάποιους σκοτεινανθρώπους ἐνοχλεῖ ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης ἀκόμη καὶ νεκρός! Διότι γνωρίζουν, ὅτι καὶ ἂν αὐτὸς ἀπέθανε, τὸ ἔργο του μένει καὶ θὰ συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του καὶ τὰ πνευματικά του τέκνα γιὰ πολλὰς ἀκόμη δεκαετίες. Καὶ βάλλουν ἐναντίον του. Καὶ μὲ τὰ ἄρθρα τους μιμοῦνται ἕνα τρελλόν, γιὰ τὸν ὁποῖο κάνει λόγο σὲ κάποια ὁμιλία του ὁ μακαριστὸς ἱεράρχης, τρελλόν, ὁ ὁποῖος ἔπτυε πρὸς τὸν οὐρανὸν προσπαθώντας ὁ ταλαίπωρος μὲ τὰ πτύελά του νὰ σῆσῃ τὸν ἥλιο! Ὡ ἀνθρωποὶ τοῦ σκότους, ματαίως κοπιᾶτε. Ἐὰν ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος κατάφερε μὲ τὰ πτύελά του νὰ σῆσῃ τὸν ἥλιο, ἄλλο τόσο θὰ καταφέρετε καὶ σεῖς μὲ τὰ κατάπτυστα ἄρθρα σας νὰ σθύσετε τὸ φῶς καὶ τὴν λάμψιν, ποὺ ἐκπέμπει

ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα τὸ πρόσωπο, καὶ ἀπὸ τὴ γῆ τὸ ἔργο τοῦ Αὐγουστίνου Καντιώτη.

Τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴ γῆ θὰ παραμείνῃ αἰωνίως στὴ μνήμη τῆς Ἐκκλησίας ὡς πέρασμα ἑνὸς ἀγίου ἀνθρώπου, ἑνὸς ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ, ἑνὸς συγχρόνου Πατροκοσμᾶ, ἑνὸς ἀληθινοῦ καὶ παναξίου κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν πρότυπο ἱεροκήρυκος, ἐπισκόπου καὶ ποιμένος. Ἦταν ὁ ἰδεώδης ποιμὴν, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο, πρέπει νὰ εἶναι «*ἔρεισμα πατρίδος, ἐκκλησιῶν κόσμος, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, οἰκείοις ἀσφάλεια, δυσμαχώτατος τοῖς ὑπεναντίοις, φύλαξ πατρῶων θεσμῶν, νεωτεροποιῖας ἐχθρός*»! Τέτοιος ἀκριβῶς ποιμὴν ὑπῆρξεν ὁ π. Αὐγουστίνος Καντιώτης. Γι' αὐτὸ καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι μὲ δόξες καὶ τιμὲς τὸν ὑποδέχθηκε ἡ

θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Βεβαίως ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία εἶναι τώρα πτωχότερη. Ἡ παρουσία καὶ μόνο τοῦ γέροντος ἐπισκόπου στὴν ἀκριτικὴ Φλώρινα ἦταν μία προστατευτικὴ ὀμπρέλλα, ποὺ προστάτευε ἀπὸ πολλὰς καταγίδες τὴ χειμαζομένη Ἐκκλησία μας καὶ τὸ μαρτυρικὸ μας Ἔθνος. Καὶ ἡ ὀμπρέλλα αὐτὴ ἔκλεισε. Ἡ σκιὰ τοῦ ἀγίου ἱεράρχου ἔπαυσε νὰ πέφτῃ πλέον ἐπάνω στὴν πολύπαθη Μακεδονικὴ γῆ, ἡ ὁποία τώρα δέχθηκε τὴν ὑψίστη τιμὴ καὶ εὐλογία νὰ φιλοξενήσῃ τὸ ἱερὸ σκήνωμά του. Μὲ τὴν κοίμησι τοῦ π. Αὐγουστίνου, τοῦ π. Μάρκου Μανώλη, τοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων Γερόντων τῶν ἡμερῶν μας οἱ πιστοὶ αἰσθάνονται, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγίων στὴ γῆ μειώθηκε ἐπικίνδυνα. Καὶ φοβοῦνται, ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ ἐκπληρωθῇ ὁ προφητικὸς λόγος τοῦ Ἁγ. Σι-

Πάτρα 4 Μαρτίου 1954. Ἐρχόμενος στὴν Πάτρα νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ Καρναβάλου συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια.

λουανού: «Όταν δέν υπάρχουν πιὰ ἄνθρωποι πού νά πρεσβεύουν γιά τόν κόσμο, τότε θά τελειώσῃ ὁ κόσμος, θά ἔλθουν οἱ μεγάλες ὤδινες. Καί ἤδη βρισκόμαστε στήν ἀρχή τους. Ὁ κόσμος στηρίζεται στίς προσευχές τῶν ἁγίων».

“Ὅμως ἄς μὴ ἀπογοητευόμεθα. Τοὺς ἁγίους του δέν τοὺς παίρνει ἀπὸ τῆ γῆ ὁ Θεός γιά νά στερήσῃ τόν κόσμο ἀπὸ τίς σωστικές προσευχές τους, ἀλλὰ γιά νά τοὺς δώσῃ τὴ δυνατότητα μὲ τὴν παρρησία πού διαθέτουν καί τὴν ἐγγύτητά τους στὸ θρόνο του νά πρεσβεύουν ἀποτελεσματικότερα ὑπὲρ ἐλέους καί σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου. Οἱ πρεσβεῖες ὁμως αὐτὲς τῶν ἁγίων ἀπὸ τὸν οὐρανὸ δέν ἀπαλλάσσουν ἐμᾶς ἀπὸ

τὰ καθήκοντα καί τίς ὑποχρεώσεις, πού ἔχομε ὡς Ὁρθόδοξοι χριστιανοί. Γι’ αὐτὸ ἄς προσπαθήσωμε, ὅσο τὸ ἐπιτρέπουν οἱ ἀσθενεῖς μας δυνάμεις, νά τοὺς μιμηθοῦμε. Ἄς βάλωμε καί ἐμεῖς, ἀδελφοὶ ἀναγνώστες, ἕνα ἔστω πετραδάκι πρὸς ἐνίσχυσι καί ὑποστήριξι τοῦ μεγάλου πνευματικοῦ ἔργου, πού ἄφησε πίσω του ὁ μέγας ἱεράρχης. Ἄς ἐργαστοῦμε ἱεραποστολικά. Ἄς διαδώσωμε τὸν φωτισμένο καί χαρισματικὸ προφορικὸ καί γραπτὸ του λόγο. Ἄς ὑποστηρίξωμε παντοιοτρόπως τίς ἱεραποστολικὲς κινήσεις καί τὰ εὐαγῆ ἱδρύματα πού ἱδρυσε. Πρὸ πάντων ὁμως ἄς κρατήσωμε τὸ πνεῦμα του. Μακάριοι ὅσοι πιστοὶ ἀξιώθηκαν νά προσκυνήσουν τὸ σεπτὸ σκηνώμα του καί νά τὸ συν-

Πλήθος λαοῦ ἔσπευσαν ἀπὸ παντοῦ νά τιμήσουν τὸν μεταστάνατα γέροντα Αὐγουστῖνο

οδεύσουν μέχρι του τάφου. Ἀσυγκρίτως μακαριώτεροι ὅμως θὰ εἶναι ἐκεῖνοι, πού θὰ ἐγκολπωθοῦν τὸ ἀγωνιστικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ του πνεῦμα καὶ φρόνημα καὶ θ' ἀγωνιστοῦν ἱεραποστολικῶς γιὰ τὴ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ γίνῃ μία ἡμέρα ἡ Ἐκκλησία ὅπως τὴν ὠραματιζόταν ὁ π. Αὐγουστίνος, Ἐλευθέρα καὶ Ζῶσα, κεκαθαρμένη ἀπὸ τὰ ψυχοκτόνα σκάνδαλα ἀναξίων ἐκπροσώπων Της, ἀπελευθερωμένη ἀπὸ τὶς ἀσφυκτικὲς πιέσεις τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τοὺς «ἀγαπητικούς» ἐναγκαλισμοὺς τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τὸ νὰ ἀνάβωμε κεριὰ στὴ μνήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν μᾶς κοστίζει τίποτε. Τὸ νὰ ἀγωνιστοῦμε ὅμως καὶ ἐμεῖς γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἰδανικά, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀγωνίστηκε ἐκεῖνος, πιθανὸν νὰ μᾶς βάλῃ σὲ περιπέτειες. Πόσοι θὰ τολμήσωμε; Πολλοὶ διεκδικοῦν τὴν πνευματικὴ πατρότητα τοῦ ἀγωνιστοῦ ἱεράρχου. Πόσοι ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ὑπέγραψαν τὴν Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ἐὰν ὁ γέροντας Ἐπίσκοπος δὲν ἐμποδίζετο ἀπὸ τὸ βαθύ του γῆρας, θὰ ἦταν ὁ πρῶτος πού θὰ τὴν ὑπέγραφε. Τί ἐμπόδισε ὅμως πλὴλὰ «πρωτοκλασάτα» πνευματικά τέκνα του νὰ τὴν ὑπογράψουν; Πολλὰ τὰ τέκνα τοῦ πολυτέκνου πνευματικῶς Πατρὸς καὶ Ἐπισκόπου, ὀλίγα ὅμως τὰ γνήσια καὶ ἐκλεκτά! Τώρα πλέον, πού ἡ ἀχλύς τοῦ βαθέος γήρατός του διελύθη καὶ ἄνοιξαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς του στὸν κόσμον τῆς αἰωνιότητος, δύναται πλέον νὰ

διακρίνῃ εὐκρινῶς πολλῶν οἰκείων πρὸς αὐτὸν καρδιῶν τοὺς διαλογισμούς. Πολλοὶ ἐλάβαμε τὴν εὐχή του ὅσο ἦταν στὴ ζωὴ. Ὅσοι ὅμως ἐπιθυμοῦμε νὰ ἔχωμε καὶ τὴν εὐλογία του ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἄς φροντίσωμε νὰ ἀκολουθήσωμε τὰ ἴχνη του. Νὰ φυλάξωμε τὴν παρακαταθήκη του. Καὶ ἄς μὴ παύσωμε νὰ ὁμολογῶμεν τὴν χάριν, νὰ κηρύττωμεν τὸν ἔλεον, νὰ μὴ κρύπτωμεν τὴν εὐεργεσίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς εὐεργέτησε τὴν Ὁρθόδοξη Πατρίδα μας ἀποστέλλοντας σ' αὐτὴ τὸν πιστὸ δούλο του Αὐγουστίνου, θέτοντας αὐτὸν φάρο τηλαυγῆ νὰ μᾶς φωτίζῃ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγῆ μέσα στὸ ὄλοένα καὶ ἀξαναδόμητο πνευματικὸ σκοτάδι τῶν ἐσχάτων τούτων καιρῶν.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του! Ἄγιε πάτερ Αὐγουστίνε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»

Μηνιαῖο Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Περιοδικό

* * *
Ἰδρυτὴς: Ἐπίσκοπος πρ. Φλωρίνης
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Ἰδιοκτῆτης: Ὁρθόδ. Ἱεραποστ. Ἀδελφότης «Ὁ Σταυρός»

Ζωοδόχου Πηγῆς 44 • 106 81 Ἀθήνα.

τηλ. 210 / 3805539 & 210 / 3826100

Ἐκδότης: Παναγιώτης Πετρόπουλος
Αἰόλου 35 • 153 51 Κάντζα

Διευθυντὴς Συντάξεως:
Νικόλαος Ἰ. Σωτηρόπουλος - τηλ. 210 / 6659056

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Ἀθην. Κοκονός, Αἰόλου 35 • 153 51 Κάντζα

Συνδρομὴ (ἐτησίαν) Ἐσωτερικοῦ: 10 €
Κύπρου 20 €. Ἐξωτερικοῦ: 25 €.

Ἐπιταγές, ἐγγραφές, ἐπιστολές κ.λπ. στὴ διεύθυνσι:
Περιοδικὸ «Ὁ Σταυρός»
Τ.Θ. 3415 (Κ.Τ.Α.) • 102 10 Ἀθήνα

Ο 'αείμνηστος 'Αρχιμανδρίτης 'Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος συνέταξε ὕμνον διὰ τὸ 'Ιωβηλαῖον (50 ἔτη 'Ιερωσύνης) τοῦ π. Αὐγουστίνου. Ὁ ὕμνος δὲν ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε, ἀλλὰ δημοσιεύεται τώρα, ὅποτε καὶ ὁ συντάκτης τοῦ ὕμνου καὶ ὁ ἐξυμνούμενος εὐρίσκονται εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ ἡ δημοσίευσίς τοῦ ὕμνου δὲν προσκρούει εἰς τὴν μετριοφροσύνην των.

**ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΩ ΕΠΙΣΚΟΠΩ
ΑΡΧΙΟΥΤΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΦΛΩΡΙΝΑΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΕΥΦΡΟΣΥΝΩ
ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΙΩΒΗΛΑΙΩ**

(Δὲν ψάλλεται κατὰ τὸ «Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς»)

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή,
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸ σέμνωμα,
ἀστήρ σελαγίζων καὶ καταυγάζων ψυχάς.
Φρουρὸς ὁ ἀκοίμητος Ποίμνης Χριστοῦ τῆς ἁγίας
καὶ τῶν πιστῶν τροφοδότης ἀέναντος.
Κηρύκων ὁ πρύτανις, Ἐπισκόπων εὐπρέπεια,
λύκων, θηρῶν τε ἀγρίων ἐλατήρ ἰσχυρότατος.
Φύλαξ ὁ δυσμαχώτατος, πατρῶων θεσμῶν τε
καὶ ἱερῶν παραδόσεων.
Χαίροις, πολυπαθέστατε, ἐν διωγμοῖς καρτερήσας,
πολυποικίλοις τε θλίψεσι.
Βλεφάροις οὐκ ἔδωκας νυσταγμὸν οὐδεπώποτε
καὶ τοῖς κροτάφοις ἐλαχίστην ἀνάπαυσιν,
κόποις πολλοῖς τε καὶ μόχθοις βίον ἀνύσας σὸν ἅπαντα.
Κινδύνους ἠγάπησας, ἐν παρρησίᾳ ἠρίστευσας,
τὴν δὲ ψυχὴν σου τιμίαν οὐκ ἐλόγισω παντάπασιν.
Εἰ δὲ μικρὸν που ἢ μέγα ἠστόχησας ἢ σφάλμα τι πέπραχας,
οὐδένα λανθάνει ὅτι ταῦτα τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει συνέπονται.
Καὶ νῦν, ὦ θεσπέσιε, ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε
καὶ αἰωνόβιος γίνου εἰς Ἐκκλησίας ὠφέλειαν.
Διδότω σοι ὁ Φιλάνθρωπος ἀλκὴν ἕως τέλους σου,
διακονίαν πληροῦν σε, ἣν ἐκ χειρῶν Αὐτοῦ εἴληφας·
ὥστ' ἐν ἡμέρᾳ μεγάλη λαβεῖν σε τὸ στέφος, ὃ ἐπηγγέιλατο.

† 'Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος ὁ εὐτελής πρεσβύτερος

8-7-1985